

Poznámky k poznámkám

Velké evropské země stopy očkovaní AstraZenekou. Blatný k tomu nevidí důvod

Přestože seznam zemí, od kterých získala vakcína od společnosti AstraZeneka stopku je stále delší, ministr Blatný nevidí důvod k obavám. Po Německu a Itálii pozastavilo očkovaní vakcínou od společnosti AstraZeneka i Nizozemsko a Francie. Přestože se možné komplikace spojené s očkovaní projevili i na Slovensku, ministr zdravotnictví Jan Blatný plánuje vyočkovat všechny současně dostupné dávky. Komu je ale píchnout? Nedůvěra společnosti s každým dalším případem vzrůstá. Naštěstí ministerstvo našlo řešení. Po hromadném odmítnutí vakcíny AstraZeneka ze strany seniorů, mediální kampaň zacílila na učitele. To aby se jich při online výuce nechtyl žádný vir.

Poznámky k poznámkám

Miloš Zeman se v únoru shodl s hlavními ústavními činiteli, že vakcíny proti COVID-19 musí projít schvalovacím procesem Evropské komise. Tento názor mu nevydržel ani měsíc. Nyní prosazuje užití neschválené Ruské a Čínské vakcíny. Možná kdyby byl Zeman ve svých názorech alespoň z třetiny natolik konzistentní jako v oddanosti k Rusku a Číně, nemuseli bychom trpět obavami, že slovní spojení „pravda vítězí“ na standartě prezidenta vystřídá „kam vítr, tam plášť“.

Poznámky k poznámkám

Nebrat si totalitu do nezakrytých úst

S německými vojsky vstoupila před 82 lety do našeho prostoru skutečná totalita. Ne ta, o které mluví odpůrci covidových regulací. Sluší se jim připomenout, že jakkoli zažíváme skutečně podivné časy, srovnání s érou po 15. březnu 1939 to nesnese.

Tehdy například vůbec neexistoval parlament, natož aby se v něm objevil konflikt s flákancem. Demonstrace proti stannému právu před obydlem K.H. Franka byla asi stejně reálná jako dnešní pronásledování za sledování zahraničních médií. Současná distanční výuka zůstává na úplně jiné úrovni než režim, který nastal vysokoškolákům po 17. listopadu 1939. Představou, jak Schutzpolizei jedná s člověkem, který jí odmítne prokázat totožnost pomocí osobní karty, lze ještě dokreslit onu hrůzovládu charakterizovanou koncentračními tábory, vraždami, masovou likvidací určitých etnik, naprostou dehumanizací celku Böhmen und Mähren.

Být proti takové totalitě bylo projevem morální integrity, ale také to představovalo značné riziko, a to i v případě, že daná osoba zůstala jen u slov a nepřešla k činům. Hrál se o něco jiného než o bezcílne slovní války na sociálních sítích nebo drobné incidenty v terénu. Vzepít se skutečné totalitě vyžaduje hrdinství. Ani náznak takové vlastnosti nemá plané vypouštění slova totalita z nezakrytých úst před rozpačitou policií. Zvláště to vyniká ve výroční den chvíle, kdy jsme se ponořili do stínu hákového kříže.

Glosa – k dílčím aspektům události


- Úsporná kompozice
- Ironie, sarkasmus, silná subjektivita




Absurdní rozhodnutí zakázat prodej pomlázek v supermarketech mě připomnělo absurdní skutečnost, že existují lidé, schopní nakupovat pomlázky v supermarketech. /Petr Honzejk, Twitter

Glosa – k dílčím aspektům události

V posledních týdnech a měsících, když tak učím ústavní právo zdejší studenty v Cardiffu, si říkám, čím to je, že Británie nemá právní definici ani státu, ani vlády jako takové. Zná jenom jednotlivá ministerstva, zná úřad královské koruny, ale nemá v Ústavě, která samozřejmě není psaná, žádnou definici státu nebo vlády.

A přesto mají lidé vůči britské vládě, ale i místním vládám svoje legitimní očekávání, ale také elementární důvěru. A je to vidět i v tom, jakým způsobem se pokročilo v očkování populace, kdy ať místní vlády vedené labouristy ve Walesu, nacionalisty ve Skotsku, nebo konzervativci ve Westminsteru, spolupracují a snaží se ten závod viru a vakcíny vyhrát. Zatím se to daří. Určitě tam budou překážky, v té první fázi Británie zaplatila strašně vysokou cenu  v představě, že se může společnost promořit a nad virem zvítězit samovolně.

A působí to v protikladu k situaci v České republice  taková malá naděje, že se snad vše zlé, co se v současnosti odehrává v České republice, obrátí jednou k lepšímu. Samozřejmě to vyžaduje elementární důvěru a určitá legitimní očekávání, protože bez nich dojde k tomu, čeho jsme právě svědky.

Tedy k rozkladu nejen politickému, ale celkově společenskému, a chaosu v tom, jak vnímáme, co je správné, co není správné, co se smí a co se nesmí. Protože si myslíme, že se může všechno a nevěříme ničemu, když nám vládnou lidé, kterým bychom za normálních okolností nesvěřili ani domovnictví.

Ale myslím, že Češi a Češky se také musí zeptat, jestli by sami sobě svěřili vládu a domovnictví, když jsou schopní věřit naprostým nesmyslům, které dnes kolují po sociálních sítích. Nebo když jsou schopní věřit tomu, že ta čísla jsou falešná, že by ti lidé stejně tak jako tak umřeli, a když se namísto určitého optimismu spíš pěstuje ani ne tak pesimismus jako spíš cynismus. Toho myslím je třeba se zbavit a ty nadcházející měsíce k tomu doslova vyzývají. /Jiří Příbáň, Seznam Zprávy

Glosa – k dílčím aspektům události

RASOVÁ HYGIENA

Jedna ze základních moudrostí všedního dne, kterou dnes může předat každý rodič svému dítěti, se týká sociálních sítí. I když budou syn nebo dcera zřejmě mnohem zběhlejší v jejich používání, měli bychom jim nějak přesvědčivě sdělit to, co vědí lépe dospělí. A sice že sociální sítě jsou možná dobrý přítel, ale zlý pán. Něco na nich zveřejníme – ať už v noci, v opilosti, v rozčilení, návalu okamžité nenávisti, zármutku, euforie –, a to se pak, jednoho dne, může tvrdě obrátit proti nám a budeme litovat.

Jestli lituje nová hlavní hygienička Pavla Svrčinová, že na svém facebookovém profilu sdílela odporný rasistický vtíp, nevíme. V rozhovoru pro ČT 24 minulý týden bez dalšího vysvětlení uvedla, že šlo o „chybu“ a že neví, jak se zjevně rasistický projev na její stránce objevil.



Z fungování Facebooku přitom vyplývá, že vtíp sdílela Svrčinová sama, popřípadě někdo, komu dala přístupové heslo. I o tom ale mlčí. V jiném případě by jí musel někdo účet srasistickovaně napadnout v čase, kdy byla málo známou aktérkou veřejného dění, což nevypadá pravděpodobně.

Podle všeho tedy Pavla Svrčinová navíc lže. To už trochu známe. Když se stal Jan Blatný v říjnu ministrem zdravotnictví, veřejně lhal ohledně svého podpisu pod protibabišovskou petici Milionu chviliek.

Lhát se nemá, a pokud působíme ve veřejných funkcích a chceme být bráni vážně, tak tuplem ne. Sdílení rasistických projevů však posunuje hodnocení hlavní hygieničky do výrazně vyšších úrovní problémovosti. Je možné, že Svrčinová není rasistka a že se tehdy u klávesnice nechala unést nějakým okamžikem, touhou trefit se do nálady svých přátel na síti.

Ale veřejnost nemá čas ani povinnost dávat dohromady psychologické posudky svých administrátorů. Prostě sleduje jejich veřejné projevy. A projev Pavly Svrčinové byl – jak sama říká – chybou a za chyby se platí. Poté co se v pátek omluvila, nemusí být nutně tou platbou rezignace. Teprve budoucnost však ukáže, jestli jí nebude nesmazatelná ztráta důvěry.

Každopádně ovšem ani Pavla Svrčinová si nezaslouží, aby kdokoli šířil její soukromé fotografie s urážlivými popiskami, jak se to dělo rovněž minulý týden./Marek Švehla, Respekt